

Från Svenska dagbladet, Svd.se, 8 april 2006

Bill Frisell 858 Quartet

Palladium, Malmö, torsdag

5 Gitarristen Bill Frisell är en av den samtida jazzscenens egensinnigaste och mest visionära musiker. Avantgardismen, som den formulerades i jazzen på 1960-talet, ger en grund för hans sökande: i de angloamerikanska traditionerna, i bluesen, i den europeiska konstjazzen, men även i en klassicerande riktning.

En annan omistlig del av Frisells musik är glädjen, inte bara upptäckarglädjen utan även en sprittande glädje inför hans infallsrikedom.

Just nu turnerar Bill Frisell med sin 858 Quartet. Det är Frisell och tre stråkmusiker. Gruppen bildades för fyra år sedan, för att skapa musik till en utställning av Gerhard Richters konst. Bill Frisell har en expansiv klang i sitt gitarrspel, den påminner både om saxar och en steel. I sin inriktning på tonfärg och ljudbilder har hans musik alltid haft tydligt visuella kvaliteter.

Det är också en kvalitet som får sitt fullödiga uttryck i Bill Frisells möte med stråkmusikerna Eyvind Kang (viola), Jenny Scheinman (violin) och Hank Roberts (cello).

Gruppen söker sig fram, publiken är osäker. Stämmer de fortfarande instrumenten? Men långsamt tar en avhuggen melodilinj form. De olika musikerna prövar melodin, medan Bill Frisells lätt countrystompiga rytmmarkering blir intensivare.

Genom konserten skapas också en kontrast mellan de läckert flyktiga melodierna, som får allt klarare kontur, och Bill Frisells tyngre ackordspel. Men plötsligt släpper även han på konkretionen och flyger iväg i frenetiska tonkaskader, inbäddade i lyriskt skimrande glissandon.

Musiken skapar också suggestiva kontraster genom stråkarnas klassiska allusioner och Hank Roberts vildsinta duetter med Frisell. Då drar klangen både mot det keltiska och bluesen; Roberts bluesteman på cello utan stråke i konsertens andra del bryts dessutom effektivt mot Eyvind Kangs och Jenny Scheinmans mer traditionella pizzicatospel.

Så får musiken en paradoxal karaktär: framåtlutad i sin idé- och infallsrikedom och vackert melodisk, men den sluter sig också i envetet upprepade minimalistiska figurer.

Samtidigt understryker den Bill Frisells vitalitet. I vilken riktning han än rör sig, fascinerar hans musik.

Magnus Eriksson